Soman Chainani

Ilustrații de Iacopo Bruno

Traducere din engleză
de Mihaela Sofonea

ARTHUR

FETE
ȘCOALA
pentru
BINE
ȘI
RĂU

BĂIEȚI

ÎN PĂDUREA SECULARĂ
PENTRU BINE ȘI RĂU E-O ȘCOALĂ
DOUĂ TURNURI ASEMĂNĂTOARE
UNUL PENTRU PURI
UNUL PENTRU MIȘEI
DEGEABA ÎNCERCI SĂ SCAPI
CĂ N-O SĂ REUȘEȘTI
DOAR PRINTR-O POVESTE POȚI SĂ IZBUTEȘTI

PARTEA ÎNTÂI

CAPITOLUL 1

Sophie își pune o dorință

Rămâi cu o neliniște după ce prietena ta cea mai bună încearcă să te ucidă.

Dar când se uită la statuile aurii, a ei și a Sophiei, care străjuiau piața scăldată în soare, Agatha alungă sentimentul.

— Nu știu de ce trebuie să fie un musical, spuse ea, strănutând din pricina garoafelor de pe rochia roz.

— Să nu transpirați în costume! strigă Sophie la un băiat care se zbătea într-un cap feroce de câine, din ghips, în vreme ce fata legată de el umbla poticnindu-se, cu un cap de câine drăgălaș tras peste ochi.

Sophie prinse doi băieți botezați CHADDICK și RAVAN, care încercau să facă schimb de costume.

— Nu aveți voie nici să schimbați școlile!

— Dar vreau să fiu Fericit! bombăni Ravan, trăgându-se de tunica neagră ponosită.

— Peruca îmi dă mâncărimi, scânci Beatrix, înfigându-și unghiile în meșa blondă.

— Mama nu va ști că sunt eu, se smiorcăi un băiat care purta masca argintie și strălucitoare a Directorului Școlii.

— ȘI SĂ NU AUD CĂ VĂ BOSUMFLAȚI DIN PRICINA ROLURILOR! tună Sophie, distribuind-o pe fiica potcovarului în rolul lui Dot, înainte de a-i îndesa în mâini două înghețate de ciocolată, pe băț. Trebuie să te îngrași zece kilograme până săptămâna viitoare.

— Ai spus că va fi ceva restrâns, zise Agatha, uitându-se la un băiat care se clătina pe o scară, pictând doi ochi verzi cunoscuți pe cortul imens al teatrului. Ceva de bun-gust pentru aniversare.

— *Toți* băieții din orașul ăsta sunt tenori? zbieră Sophie, scrutând băieții cu aceiași ochi. Trebuie să i se fi schimbat *cuiva* vocea! Trebuie să îl poată juca *cineva* pe Tedros, cel mai chipeș și fermecător prinț din…

Se întoarse și îl văzu pe Radley, roșcovanul cu dinți de iepure în pantaloni strâmți, umflându-și pieptul. Sophie pufni și îl alese să joace rolul lui Hort.

— Nu pare că va fi ceva restrâns, spuse Agatha mai tare, uitându-se la două fete care trăgeau pânza de pe un ghișeu de bilete, cu douăzeci de exemplare în neon ale feței Sophiei. Și nu pare de bun-gu…

— *Lumini!* strigă Sophie către doi băieți atârnați de frânghii…

Agatha se răsuci pe călcâie auzind explozia asurzitoare. Printre degete, se uită la cortina de catifea din spatele lor, pe care erau presărate o mie de becuri incandescente, alcătuind mesajul:

Musicalul BLESTEME!
Rol principal, scenariu, regie, producție: Sophie

— Este prea ștearsă pentru gala finală? întrebă Sophie, răsucindu-se spre Agatha într-o rochie de bal indigo, cu frunze aurii delicate, un pandantiv de rubin în jurul gâtului și o tiară din orhidee albastre. Asta-mi amintește de… Poți cânta în cor?

Agatha se umflă ca o căpușă.

— Ți-ai pierdut mințile? Ai spus că va fi un tribut adus copiilor răpiți, nu o farsă jalnică! Nu știu să joc, nu știu să cânt și iată-ne făcând o repetiție generală pentru un spectacol de bâlci care nici măcar nu are scenar… Ce-i AIA?

Arătă spre șiragul de cristale roșii de pe rochia Sophiei.

Regina Balului

Sophie o privi țintă.

— Doar nu te aștepți să spun povestea noastră așa cum s-a întâmplat, nu?

Agatha se încruntă.

— O, Agatha, dacă nu ne sărbătorim singure, cine o va face? spuse Sophie exasperată, uitându-se spre amfiteatrul gigantic. Suntem Distrugătoarele din Gavaldon ale Blestemului! Cele care îl vor ucide pe Directorul Școlii! De neoprit! Mai legendare decât legendele! Așadar, unde este palatul nostru? Unde sunt sclavii noștri? La aniversarea răpirii noastre din acest orășel odios ar trebui să

ne adore! Ar trebui să se închine în loc să bănănăie de colo-colo cu văduve grase și prost îmbrăcate!

Vocea ei răsuna pe deasupra scaunelor goale de lemn. Se întoarse și văzu că prietena ei o studiază.

— Bătrânii i-au acordat permisiunea, nu-i așa? spuse Agatha.

Chipul Sophiei se întunecă. Se răsuci iute pe călcâie și începu să le dea actorilor partituri.

— Când este? întrebă Agatha.

Sophie nu răspunse.

— Sophie, când este?

— A doua zi după spectacol, spuse ea, aranjând ghirlandele pe un altar gigantic. Dar s-ar putea să se schimbe când vor vedea bisul.

— De ce? Ce este la bis?

— Sunt împăcată, Aggie. Am făcut pace.

— Sophie. Ce este la bis?

— Este bărbat în toată firea. Liber să ia propriile decizii.

— Iar spectacolul ăsta nu are nimic de-a face cu încercarea de a opri nunta tatălui tău.

Sophie se învârti.

— De ce ai crede așa ceva?

Agatha se uită încruntată spre babornița grasă și fără căpătâi, gârbovită sub un văl, la altar, pe care era însemnat numele Honora.

Sophie îi întinse Agathei partitura.

— Dacă aș fi în locul tău, aș învăța să cânt.

Când se întorseseră din Pădure, în urmă cu nouă luni, avusese loc o hărmălaie înfricoșătoare. De două sute de

ani, Directorul Școlii răpea copii din Gavaldon pe care îi aducea la Școala sa pentru Bine și Rău. Dar, după ce atâția copii fuseseră pierduți pentru totdeauna, lăsând în urmă nenumărate familii devastate, două fete găsiseră calea înapoi. Oamenii doreau să le sărute, să le atingă, să le înalțe statui, de parcă ar fi fost niște zeițe căzute din ceruri. Pentru a satisface cererea, Consiliul Bătrânilor sugerase ca la biserică, după slujba de duminică, să se organizeze o sesiune de autografe sub supraveghere. Întrebările erau mereu aceleași: „V-au torturat?“, „Sunteți sigure că blestemul a fost rupt?“, „L-ați văzut pe fiul meu?“

Sophie s-a oferit să îndure toate acestea de una singură, dar, spre surprinderea ei, Agatha se înființa de fiecare dată. Într-adevăr, în primele luni, Agatha dădea zilnic interviuri pentru pergamentul orașului, o lăsa pe Sophie să o gătească și să o acopere cu un strat gros de machiaj, îndurând politicoasă copilașii pe care prietena ei îi ura.

— Purtători de boli, mormăia Sophie, tamponându-și nările cu eucalipt înainte să semneze o nouă carte.

Observă că Agatha îi zâmbise unui băiat în timp ce semna exemplarul din *Regele Arthur*.

— De când îți plac copiii? mârâi Sophie.

— De când imploră să o vadă pe mama, acum că sunt bolnavi, spuse Agatha, dându-și la iveală petele de ruj de pe dinți. N-a mai avut atâția pacienți în viața ei.

Dar odată cu venirea verii, mulțimea se rărise. Fusese ideea Sophiei să facă afișe.

Agatha căscă ochii mari la semnul de pe ușa bisericii.

— *Sărut* gratuit?

— Pe cărțile lor de povești, răspunse Sophie, țuguindu-și buzele de un roșu țipător într-o oglindă de buzunar.

— Nu așa sună, spuse Agatha, trăgând de rochia strâmtă pe care i-o împrumutase Sophie.

Rozul era vizibil absent din garderoba prietenei sale după ce se întorseseră, căci îi amintea pare-se de vremea când fusese o vrăjitoare cheală și fără dinți.

— Ascultă, suntem răsuflate, zise Agatha, trăgând din nou de bretelele rochiei. E timpul să revenim la normal ca toți ceilalți.

— Poate că ar trebui să mă ocup doar eu de treabă săptămâna asta, spuse Sophie, ridicând ochii din oglindă. Poate că îți vor simți lipsa de entuziasm.

Însă nimeni, în afară de puturosul de Radley, nu apăru în duminica aceea și nici săptămâna următoare, când afișele Sophiei anunțau că fiecare autograf avea să

fie însoțit de un „dar intim“, nici săptămâna de după, când promitea și o „cină privată“. La venirea toamnei, indicatoarele cu „Dispărut“ din piață fuseseră date jos, copiii își aruncaseră cărțile de povești în dulapuri, iar domnul Deauville pusese un afiș cu „Ultimele zile“ în vitrina magazinului, căci nu mai primise nicio poveste nouă din Pădure pe care să o pună în vânzare. Acum fetele nu erau decât două fosile ale blestemului. Până și tatăl Sophiei încetase să mai calce ca pe ouă. De Halloween, i-a spus fiicei sale că primise permisiunea Bătrânilor de a se căsători cu Honora. Sophiei nu i-o ceruse niciodată.

În timp ce înainta grăbită prin rafalele apăsătoare de ploaie, Sophie privi încruntată spre statuia ei cândva strălucitoare, pătată de găinaț care acum începuse să se scurgă. Se spetise pentru ea. O săptămână își pusese măști cu ouă de melc și făcuse cure cu suc de castravete, astfel încât sculptorul să o surprindă exact cum trebuia. Iar acum, iat-o, devenise closetul porumbeilor.

Privi înapoi la chipul ei pictat care radia în depărtare pe cortul teatrului și scrâșni din dinți. Spectacolul îi va aminti tatălui ei cine avea întâietate. Avea să le reamintească asta tuturor.

Sophie lăsă în urmă piața, îndreptându-se spre străduțele cu case spălate de ploaie, din ale căror coșuri se răsfirau fuioare de fum, și știu ce mânca fiecare familie la cină: șnițel de porc cu sos de ciuperci în casa lui Wilhelm, carne de vită și supă cremă de cartofi în casa lui Belle, linte cu bacon și igname murate la Sabrina… Mâncarea pe care tatăl ei o îndrăgea, dar nu o putea mânca niciodată.